

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 listopada 2015 roku powód Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą W. (obecnie: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) kwoty 36.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł jako ubezpieczyciel umowę ubezpieczenia należności handlowych (...) z ubezpieczającym D. K.. Na podstawie przedmiotowej umowy powód był zobowiązany wobec Ubezpieczającego do wypłaty odszkodowania, w wypadku, gdyby kontrahent Ubezpieczającego opóźnił się z zapłatą za wykonaną usługę. Powód zaznaczył, iż pozwany nie dokonał zapłaty za wykonaną usługę podnośnikową, na podstawie wystawionych faktur VAT przez niego podpisanych. W związku z powyższym powód był obowiązany do wypłaty Ubezpieczającemu odszkodowania w kwocie 31.837,32 zł brutto z tytułu faktury VAT (...) i w kwocie 4.162,68 zł brutto z tytułu faktury VAT (...) (pozew k. 3-6).

W dniu 20 listopada 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W. XV Wydział Gospodarczy w sprawie sygn. akt XV GNC 6971/15 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem zgłoszonym w pozwem (nakaz zapłaty k. 49).

W dniu 11 grudnia 2015 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, że powód nie wykazał poprzez przedstawienie zlecenia, umowy, czy też protokołu potwierdzającego pracę sprzętu faktu wykonania usługi oraz stosunku prawnego, z którego wynika (sprzeciw k. 53-55).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarł jako Ubezpieczyciel z D. K. jako Ubezpieczającym umowę ubezpieczenia należności handlowych (...) (polisa nr (...)), obejmującą okres od 1 lutego 2014 roku do 31 stycznia 2015 roku. Na podstawie ust. 4 warunków szczegółowych ubezpieczenia należności handlowych, ubezpieczeniem objęte zostały bezsporne należności z tytułu sprzedaży lub dostawy towarów oraz świadczenia usług, które powstały w okresie obowiązywania umowy. Wysokość odszkodowania z tytułu wszystkich wypadków ubezpieczeniowych, które wystąpiły w danym roku ubezpieczeniowym, miała stanowić maksymalnie 40-krotność składki zapłaconej w danym roku ubezpieczeniowym. Wysokość składki ubezpieczeniowej została ustalona na kwotę 16.250 zł, zaś udział własny ubezpieczającego 10% (ust. 1 warunków szczegółowych ubezpieczenia należności handlowych).

Umowa została przedłużona najpierw na okres od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku, a następnie od dnia 1 lutego 2016 roku do dnia 31 stycznia 2017 roku.

(dowód: wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia należności handlowych k. 25-29, warunki szczegółowe ubezpieczenia należności handlowych k. 30-31, polisa ubezpieczenia nr (...) k. 32, warunki szczegółowe ubezpieczenia należności handlowych k. 33-34).

Na podstawie umowy najmu z dnia 31 grudnia 2014 roku D. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) i podnośniki – D. K.” wynajął (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (obecnie: (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) dwa podnośniki terenowe (...): o wysokości podnoszenia 35 m i o wysokości podnoszenia 43 m. Czynsz określono na kwotę 140 złotych netto za 1 godzinę pracy w przypadku podnośnika o wysokości podnoszenia 35 metrów oraz na kwotę 170 złotych netto za 1 godzinę pracy w przypadku podnośnika o wysokości podnoszenia 43 metry. Płatność miała zostać dokonana w formie przelewu w terminie 30 dni od daty

doręczenia faktury wraz z raportami dziennymi od zakończenia prac. Miejscem pracy podnośników miała być droga powiatowa P.-C..

(dowód: zlecenie nr 2/12/2014/60 k. 77)

Najemca korzystał z podnośników Wynajmującego, co było dokumentowane sprawozdaniami podpisywanymi przez wyznaczonego przez najemcę brygadzystę – B. Ł..

Na podstawie podpisanych sprawozdań D. K. wystawił:

- w dniu 31 stycznia 2015 roku fakturę VAT nr (...) z tytułu czynszu najmu podnośników na kwotę 35.374,80 złotych z 14-dniowym terminem płatności;

- w dniu 13 lutego 2015 roku fakturę VAT nr (...) z tytułu czynszu najmu podnośników na kwotę 32.865,60 złotych z 30-dniowym terminem płatności.

Faktura VAT nr (...) została podpisana bez zastrzeżeń przez uprawnionego do jednoosobowej reprezentacji najemcy prezesa zarządu S. F.. W stosunku do faktury VAT nr (...) S. F. zgłosił zastrzeżenie wyłącznie w zakresie terminu płatności wskazując, że powinien on wynosić 30 dni. W odpowiedzi na to wynajmujący wystawił notę korygującą nr (...), którą S. F. zaakceptował bez zastrzeżeń.

(dowód: faktury VAT oraz sprawozdania z wykonania zlecenia k. 78-86, faktura VAT wraz z notą korygującą k. 35-36)

Faktury VAT nr (...) zostały przez najemcę przyjęte, zaakceptowane i rozliczone podatkowo. Ponadto w oświadczeniu z dnia 25 maja 2015 r. (...) spółka z o.o. w W. uznał roszczenie D. K. w łącznej kwocie 123.530,33 zł wynikające m.in. z przedmiotowych faktur (...).

(dowód: okoliczności niesporne; oświadczenie k. 106)

Pomimo określonych terminów płatności najemca nie zapłacił czynszu najmu. Wobec zwłoki najemcy D. K. wystąpił do powoda z żądaniem zapłaty odszkodowania zgodnie z umową ubezpieczenia należności handlowych.

W dniu 22 września 2015 roku Towarzystwo (...) S.A. w W. uznało swoją odpowiedzialność i wypłaciło ubezpieczającemu tytułem odszkodowania kwotę 31.837,32 zł z tytułu należności wynikającej z faktury VAT (...), stanowiącą różnicę należności wynikających ze wskazanej powyżej faktury VAT (35.374,80 zł) oraz udziału własnego ubezpieczającego w wysokości 10% (3.537,48 zł) oraz kwotę 4.162,68 zł z tytułu faktury VAT (...), stanowiącą różnicę należności z niej wynikających (4.625,20 zł) oraz udziału własnego ubezpieczającego w wysokości 10% (462,52 zł). Przelewu odszkodowania dokonano w dniu 2 października 2015 r.

(dowód: pismo z dnia 22 września 2015 r. k. 40-41, potwierdzenia przelewu k. 42-43).

Pismem z dnia 2 listopada 2015 r. powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 36.000 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia następnego po wypłacie odszkodowania tj. od dnia 3 października 2015 r. do dnia zapłaty. Wezwanie pozostało bezskuteczne.

(dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z z.p.o. k. 44-44v i 47)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana. Dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., a stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego i w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Zarządzeniem z dnia 21 kwietnia 2016 roku na podstawie art. 207 § 7 k.p.c. zwrócono pozwanemu pismo z dnia 23 marca 2016 roku z uwagi na złożenie tego pisma po upływie zakreślonego 7- dniowego terminu.

Wnioski dowodowe zgłoszone przez pozwanego na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 roku nie były spóźnione albowiem nie spowodowały przedłużenia postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda roszczenia była umowa ubezpieczenia należności handlowych, która łączyła go z D. K. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) i podnośniki – D. K.”.

Stosownie do brzmienia art. 828 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli ubezpieczyciel pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela. Tym samym, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela następuje przekształcenie w stosunku zobowiązaniowym, mianowicie w rolę wierzyciela uprawnionego do domagania się naprawienia szkody od osoby trzeciej wstępuje, w miejsce ubezpieczającego, ubezpieczyciel. Jeżeli szkoda nie została przez ubezpieczyciela pokryta w całości, to w takim zakresie, w jakim szkoda nie została pokryta, ubezpieczycielowi przysługuje pierwszeństwo zaspokojenia się z majątku sprawcy szkody. Ubezpieczyciel, dokonując zapłaty na rzecz ubezpieczającego, nabywa wierzytelność o naprawienie szkody w takim samym kształcie, w jakim wierzytelność ta przysługiwała ubezpieczającemu.

Powód wykazał zawarcie umowy ubezpieczenia należności handlowych z D. K., zaistnienie wskazanego w rzeczowej umowie wypadku ubezpieczeniowego oraz wypłatę odszkodowania w łącznej kwocie 36.000 złotych. Okoliczności tych pozwany również nie kwestionował.

W toku postępowania pozwany podniósł, że nie zostało udowodnione zawarcie przez niego umowy z D. K. oraz wykonanie usługi. Ponadto na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 roku pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu należy wskazać, że powód złożył wystawione przez pozwanego „zlecenie nr 2/12/2014/60”, z którego wynika wola zawarcia umowy najmu oraz istotne elementy tej umowy (k. 77). Wykonanie umowy przez D. K. wynika ze sprawozdań z wykonanego zlecenia. Sprawozdania te zostały podpisane przez wyznaczonego przez pozwanego brygadzystę – B. Ł.. Na ich podstawie zostały wystawione faktury VAT objęte pozwem. Ponadto faktura VAT nr (...) została podpisana przez pozwanego bez zastrzeżeń, zaś w przypadku faktury VAT nr (...) pozwany zgłosił zastrzeżenia jedynie do terminu płatności. Po skorygowaniu tej faktury notą korygującą nr (...) pozwany przyjął notę bez zastrzeżeń. Ponadto obie faktury zostały przez pozwanego przyjęte, zaksięgowane i rozliczone podatkowo. Oprócz tego w piśmie z dnia 25 maja 2015 roku pozwany uznał w całości roszczenie wynikające z tych faktur oraz potwierdził nabycie i prawidłowość wykonania usług wskazanych w tych fakturach (k. 106).

Odnosząc się do drugiego zarzutu – spełnienia dochodzonego pozwem roszczenia - należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na pozwanym. Pozwany powoływał się na dołączony do złożonego przez D. K. pozwu dokument – historię płatności klienta, w której wskazano, że wierzytelność z faktury (...) została rozliczona w całości, zaś wierzytelność z faktury (...) w zakresie kwoty 16.000 złotych (k. 131). W ocenie Sądu, w żadnym wypadku dokument ten nie może stanowić dowodu zapłaty przez pozwanego wierzytelności dochodzonej pozwem. W pierwszej kolejności należy wskazać, że nie ma w nim mowy o tym, aby jakiegokolwiek płatności dokonał pozwany. Dokument ten ma charakter wyłącznie rozliczeniowy i został wystawiony przez podmiot trzeci (D. K.) po przejściu

roszczenia na powoda (art. 828 § 1 k.c.). Pozwany, jeśli rzeczywiście dokonałby jakiegokolwiek wpłaty, dysponowałby odpowiednim dokumentem potwierdzającym fakt dokonania tej operacji np. pokwitowaniem lub potwierdzeniem dokonania przelewu. Ponadto, jak wynika z dokumentów złożonych przy pozwie, płatności na rzecz D. K. dokonał powód na podstawie łączącej ich umowy ubezpieczenia (k. 42, 43). W konsekwencji należało przyjąć, że pozwany nie wykazał aby spełnił dochodzone pozwem roszczenie.

Mając na uwadze powyższe, powództwo okazało się w całości uzasadnione.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z dniem wypłaty przez powoda odszkodowania w łącznej wysokości 36.000 zł, tj. 2 października 2015 r. roszczenie przeciwko pozwanemu przeszło z mocy prawa na powoda. W związku z powyższym za zasadne należało uznać zgłoszone przez powodową spółkę żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 36.000 zł od dnia 3 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. Należy nadmienić, iż ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 r. ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie z przepisem art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

O kosztach orzeczono w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powód wygrał sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej kwocie 4.217 zł, składa się wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone na kwotę 2.400 zł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, a także opłata od pozwu w kwocie 1.800 zł.

SSR Łukasz Oleksiuk

Sygn. akt XV GC 4192/15

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

SSR Łukasz Oleksiuk

3 sierpnia 2016 roku